

*Til
Kongen
Et fattigt Barn jeg var, mig Ingen kjendte,
Men i mit Hjerte Digter-Flammen brændte;
Den drev mig modigt frem i Verdens-Vrimlen,
Skjøndt kun jeg eied' Den og Gud i Himlen.
Til Danmarks Konge ledte de min Fod,
Jeg følte kun, jeg hos en Fader stod,
Der gav mit Hjerte Mod, min Tanke Vinger. –
Og Faderhertet trygt min Sang jeg bringer;
Jeg seer ei Thronen, hvor jeg knæler ned,
Men i Dit Øie: Fader-Kjærlighed.*

Januar

»– Nyfødt Aaret er vorden!

Stolt, med den flagrende Lok, i Storm og i Blæst,
Paa sin vingede Hest

Jager Tiden hen over Jorden –!«

VANDRINGSMANDEN

Et Hjem for Samojed og Pescheræ
Viser den frosne Jord med sin Sne;
Men her, som i et Feeland at see,
Staaer det riimfrosne Træ
Og løfter mod Solen sin glimrende Green
Mod en Luft, som Italiens, sortblaa, men reen.
Det er deiligt at see,
Hvor over den hvide Sne
Den sorte Rovfugl svæver,
Og Hytterne hist, hvor Røgen sig hæver,
Hvor Pigen strøer Korn af sin lille Kurv
For den qviddrende Spurv.

– Ja, nyfødt Aaret er vorden!

Stolt med den flagrende Lok, i Storm og i Blæst,
Paa sin vingede Hest

Jager Tiden hen over Jorden,

Trykker med faderlig Arm

Sine Børn, de kommende Aar, til sin Barm.

Er Maanen i Næ tolv Gange vorden,

Svæver et Barn fra hans Bryst til Jorden,

Hvorfra den ventende Broder vil stige

Igjen til sit evige Rige.

Thi Himmelens mægtige Blaa er det Hav,

Hvor Aaret forsvinder,

Hvorfra det nye oprinder

For vor Jord, denne altid blomstrende Grav.

TIDEN

Min Jord, Du er saa skjøn at see

I Sommer-Grønt, i Vinter-Snee!

Din Kamp, Din Færdsel, Død og Liv,

Alt peger til et Guddoms-Bliv!

Du Hvilepunkt for Tanken gav;

Først saae jeg kun et Taage-Hav,

Det maatte snart for Lyset døe,

Og Du fremstod, men alt var Sø!

Da voxte frem den første Ø,

Med Skov og Frugt og Blomster smaae,
 Og Mennesker sin Skaber saae.
 Hvert Aar et Barn jeg sendte ned,
 Og gennem Had og Kjærlighed
 Det atter sig til Himlen svang,
 Naar Maanen skifted' tolvte Gang.

VANDRINGSMANDEN

See de henrundne Aar, som bevingede Smaaе,
 Svæve hen i det Blaaе.
 Men det yngste, smukt, med et flagrende Haar,
 Nærmest ved Faderen staaer;
 Verden det nævner: »det gamle Aar.«
 Det stirrer mod Jorden tilbage,
 Hører dets Klage!

TIDEN

Hvorfor staaer Øiet fuldt af Graad?
 Paa Jorden har Du endt din Daad,
 Alt voxer der for Herrens Meed,
 Til Frihed, Kraft og Kjærlighed.
 Det yngste Barn vel græder meest,
 Men har det derfor Sorger fleest?

DET GAMLE AAR¹

Hvor mellem Myrter og glødende Frugter
 I Bugter
 Floderne gaae
 I den tryllende Nat, under sydlige Blaa,
Eet, kun *Eet* i Naturen jeg saae:
 Kulsorte Ravne med hæse Skrig
 Fløi om svævende Liig,
 Og de sang, jeg det hører paa ny!
 »– Stille det er i den mægtige By,
 Stille, som her under Galgen.
 Guitaren toner ei længer mod Sky,
 Sværdet i Balgen!
 Beder og drømmer, Kvinde og Mand,
 I *Tajos* og *Ebros* blomstrende Land.
 – Fra Fængslernes pestfyldte Gange,
 Hvor Vandet steeg om den døende Fange,
 Hørte jeg Suk og Forbandelsens Skrig;
 Rundt om saae jeg tusinde blodige Liig;

1 Disse Digte ere skrevne i Sommeren 1832. Begivenhederne, det gamle Aar omtale, gaae saaledes, som man seer, paa Aaret 1831.

Ungdommens Slægt,
 Under Lænkernes Vægt,
 Sendt bort, langt bort over Hav,
 Til *Africas* brændende Grav,
 Medens Munkene stolt, ved Orgelets Klang,
 Sang en Vuggesang,
 Og jeg, paa min sorte, fjedrede Vinge,
 I mægtige Ringe,
 Mig svang om *Don Miguel's* Slot
 Og sang for min Drot!«
 – Saa qvad den sorte skrigende Ravn.
 Men Friheds Hymner lød fra *Frankrigs* Havn,
 Og Folket steg paa Aandens stolte Bane;
 Thi plantede jeg kjækt den franske Fane
 Paa *Atlasbjerget* – – steg igjen derned,
 Men fandt kun Strid og Stræben, uden Meed.
 – Hvor *Donaufloden* sig i Bugter snoer,
 Hvor Vinen paa de varme Bjerge groer,
 Jeg saae det ladte Trækskib glide frem,
 Den stolte Flod bar Rigdom til sit Hjem.
 Mod Natten sov den raske Bonde ind,
 Med Sundheds-Æblet paa sin runde Kind,
 Ved Dag-Gry laae han død – et sortblaa Liig,
 Og hvor jeg kom, lød Skræk og vilde Skrig,
 Thi Pestens fule Sot det monne være.
 Den kom fra Ruslands Død-indviede Hære,
 Hvis halve Magt, hvorhen mit Øie saae,
 Som Aadsler paa de øde Marker laae,
 Ja Ven og Fjende, henslængt Favn i Favn,
 Et Bytte for den sultne Ulv og Ravn;
 Men Himlen brændte i den røde Lue.
 – I Grændsebyen, i den lave Stue,
 Jeg saae en gammel Bedstemoer i Krogen;
 Hun sad med Bibelen, hun aabned' Bogen
 Og læste høit: – »Den Rige havde
 Eet tusind Faar, den Fattige kun eet,
 Da tog den Rige dette eneste – –«
 Hun standsede, Graad stod i hvert et Øie,
 Og Sønnen, o, jeg husker det saa nøie!
 »Hvor ligner det et Sagn«, begyndte han,
 »Som I og jeg og alle har oplevet;
 Kun kom Propheten ikke der og sagde
 Til ham, som gjorde dette: »Du est Manden!«
 – Tre Naboer – de vare mægtige –

Faldt paa at ville dele mellem sig
 Den mindre rige Naboes Eiendomme;
 Den Mægtigste tog selv hans Børn fra ham,
 Og sendte disse bort, langt bort derfra,
 Behandlede ham som en Hund i Lænke,
 Og Lænken trængte ind i Kjødet paa ham,
 Han havde intet mere – kun sit Navn,
 Sit gamle Hæders-Navn, selv dette skulde
 Udslettes nu. Da kogte Blodet i ham,
 Han voved' Kampen mod den Mægtige;
 Han kun forlangte Livet og sin Frihed!
 Han stred. Han stred alene, uden Hjælp;
 Og Mængden græd ved Mandens store Jammer,
 Men taalte roligt dog, man slæbte ham
 Til Slagterbænken, det forlangte jo
 Den mægtige, den stolte Herres Ære!«
 Han taug – jeg svang mig bort fra Friheds Grav
 Over det svulmende Hav.
 – Dybt, hvor Naturen synes at sove,
 Hvor de vilde Huroners Tal
 Søge Fjendernes Hjerneskal,
 Hvor den svulmende Flod
 Bliver Skum ved Fjeldmassens Fod,
 I *Amerikas* uendelige Skove;
 Hvor i Kredse Fuglene steeg
 Om en tusindaarig Eeg,
 Og hvor atter Stilheden, dyb og lang,
 Gjorde Barmen trang,
 Der saae jeg en Flok, nei en Hær,
 Qvinder og Børn,
 Hvem Øxen brød Vei over Skovens Tjørn
 Ved det blaaehvide Maaneskjær.
 Indfødte, Kristne ved Daab og Ord,
 I det blomstrende Fædreneland,
 Forjagne fra Hjem og dyrkede Jord
 Af den hvide Mand. –
 Frihedens Land, med stigende Flor
 Du hæver Dig blomstrende stor,
 Mens de ældste Slægter vige og svinde!
 Ja mod Vest, høit mod Polen,
 Som Solen,
 De hendøe bag Bjergenes Tinde.
 – Dog, eet Sted fandt jeg Kjærlighed og Fred,
 Hvor Bautastenen staaer ved Søens Bred,

Hvor Bøgen voxer, deilig uden Lige,
 Og *Danmark* kaldte man det lille Rige!
 – Ja der, og ved det stolte *Dovre-fjeld*,
 Flød, uden Bloddaad, Friheds Kildevæld,
 Og Blomst og Frugt mit Øie kunde see,
 Som Kornets Spiren under Vinter-Snee.

TIDEN

Og end Du græder, skjøndt Du saae,
 Hvordan der Liv bag Døden laae?
 Aarhundredet, som Aaret, har
 Jo først *sin* kolde *Januar!*
 Kan alt i *den* dit Øie see
 Det Grønne bag den hvide Snee,
 Da maa dit Hjerte glad Dig spaae,
 Hvad Vaarens Kampe bringe maae.
 Alt grønne Spirer *Danmark* har,
 Og Jorden *Friheds Januar!* –

VANDRINGSMANDEN

Forstod jeg Dig, Du Tidens stærke Aand?
 Forstod jeg vel Naturens dybe Tale?
 Snart sprænges alle Vintrens snevre Baand,
 Og Sandheds Sol bestråler Fjeld og Dale!
 Din Januar al *Jorderige* fik,
 Snart Aandens Vaar de frie Slægter prise,
 Af *Januar* fik *Danmark Frederik*,
 Og *Danmark* kan det første Grønt fremvise!

Februar

»– Mark og Enge dækkes af den hvide Snee,
 Paa de døde Blomster vil ei Livet see;
 Dog, mens Vinterkulden trykker Jordens Kyst,
 Anelse og Længsel fylder hvert et Bryst –!«
 Maanen, som en Havfrue, fra den fjerne Old,
 Svømmer hen ad Himlen, deilig, men saa kold.
 Skoven staaer med Riimfrost, glimrende og hvid,
 Drømmer vist i Natten om sin Sommertid,
 Om de grønne Blade med den friske Duft,
 Om de smukke Blomster og den varme Luft.
 Ja, hvert Træ i Skoven har sin Sommer-Drøm,
 Der, som Digter-Hjertets, dør i Tidens Strøm.
 Mark og Enge dækkes af den hvide Snee,
 Paa de døde Blomster vil ei Livet see;

Dog, mens Vinterkulden trykker Jordens Kyst,
 Anelse og Længsel fylder hvert et Bryst.
 Som et Skygebilled', sat mod Luftens Blaa,
 Staaer hist Herregaarden, der er Taarne paa!
 Alt er gothisk gammelt, hvilket Malerie!
 Ret som Riddertiden slumrede deri.
 Under Vindebroen, ved de frosne Rør,
 Er' i Muren Huller; der var Fængsler før.
 Vaabenet med Indskrift over Porten staaer,
 Og om Vindueskarmen kunstigt Løvværk gaaer.
 Mellem to Karnapper groer en mægtig Lind,
 Der, ad Vindeltrappen, vil vi træde ind.
 Hvilke gamle Døre! og hvor de er' smaae!
 Ovenover stolte Hjortetakker staae.
 Gjennem hele Fløien strækker sig en Gang,
 Maaneskinnet gjør den mere dyb og lang.
 Riddersmænd og Fruer, mens vi gaae forbi,
 See, som bundne Aander, fra hvert Malerie.
 Hvem er vel hiin Ridder med det mørke Blik?
 Engang stolt og modig, han i Livet gik;
 Mægtigt svulmed' Hjertet, Jorden har ham gjemt,
 Ei hans Slægt man kjender, her hans Navn er glemt!
 Hvilken deilig Qvinde! Liv og Aand man seer.
 Og af disse Former er nu intet meer?
 Intet meer, undtagen dette Farvespil,
 Som hver Livets Sommer meer henbleges vill!
 Dette Smil om Munden, dette Tanke-Blik,
 Denne Sundheds-Farve hendes Kinder fik;
 Alt er Støv og Aske, Alt i Jorden gjemt,
 Og, som Hjertets Drømme, Sorg og – Glæde, glemt!
 Tys! fra Salen klinger Toners Harmonie,
 Hornets dybe Klage smelter hen deri.
 Dersom hvert et Hjerte, hørligt, Toner fik,
 Hver en Fryd og Smerte fremsteeg i Musik,
 Hvilken Aande verden, fuld af Poesie:
 Saga har i Noder Stykkets Melodie;
 Folkets Drøm om Frihed dør, som Hornets Klang,
 Men selv den er Takter til en Friheds Sang.
 Hvert Portrait paa Væggen, mens jeg gaaer forbi,
 Aandes halvt tillive ved min Phantasie.
 Sært Musikken klinger; Sang og Lystighed
 Bruser gjennem Salen; dog ei dette Sted
 Er det, vi vil gjæste! nei, her ganske nær
 Tvende Smaabørn bygge; lad os komme der!

See, en lille Pige og en ældre Dreng,
 De har her i Stuen hver sin egen Seng.
 Barnehjertet drømmer uden dybe Suk –
 Er Du, Barneverden, da saa stor og smuk?
 Græder ikke Barnet bittert, tungt og haardt
 For den pæne Dukke, man har taget bort?
 Lige salt er Taaren, lige Hjertet slaær,
 Som hos os, naar Haabet isner i sin Vaar.
 Men med Taaren triller ogsaa Sorgen hen,
 Og paa Kinden sidder Smilet sødt igjen.
 Naar en Brand man svinger lysteligt omkring,
 Gløde der jo Ringe ved de raske Sving.
 Ja, et enkelt Lyspunkt i sin snare Flugt
 Skaber Barndoms Verd'nen dobbelt stort og smukt.
 Lad Forstanden sige: »det var simple Ting!«
 Rundt om Verd'nen staaer det, en Saturnus Ring.
 Taager, ved det Fjerne, selv som Skyer staae,
 Hvor Erindrings-Solen maler Roser paa.
 Ja, en Drøm saa deilig, fuld af Drømme selv,
 Er' de korte Timer paa vor Barndoms Elv!
 Alt har Liv og Hjerte paa vor første Vei,
 Og vi er' uskyldig', thi vi veed det ei. –
 Hjertet fast sig klynger til de kjære Smaae,
 De er' just saa store, de kan Himlen naae!
 See de to herinde, hver med Haand ved Kind,
 Øinene halv lukked', de vil sove ind;
 Men hvor kan de sove! Glæden vil det ei!
 Tænk, imorgen skal de, o, saa lang en Vei!
 Første Gang just er det, de skal til en By,
 Og en stor, betænk dog! – Var det Morgengry!
 »O, var det dog Morgen!« sukke begge to.
 Hjertet vil iaften ikke gaae til Ro;
 Tanke følger Tanke, skaber Alt saa smukt,
 De er' alt paa Reisen med den største Flugt.
 Øiet meer sig lukker; Pigen sover nu,
 Hører ei, hvor Broder hvisker: »sover Du?«
 Hun om Reise drømmer, han har ingen Ro.
 Sove? Han? Bevar' os! hvor kan Sligt man troe!
 Vaagen Alt han skuer, o, var det dog Dag!
 Anelse og Længsel driver Pulsens Slag. –
 – Ha! det er alt Morgen, rask det gaaer afsted,
 Barnehjertet synger høit af Salighed:
 Ud i Verden! rask afsted!
 Det er, see dog bare!

Ret som Mark og Eng løb med,
 Os det er, der fare.
 Nu paa Land og nu paa Sø,
 Som det sig kan skikke,
 Gid jeg dog maa aldrig døe!
 Nei, det vil jeg ikke!
 Reise bort med Faer og Moer –
 Det er, som jeg svæver!
 Verden er saa stor, saa stor!
 Gud skee Lov, jeg lever!
BLOMSTERNE UNDER SNEEN
 Gjennem Sneen Solens Guld
 Falder paa min Pande,
 Løfter mig fra sorten Muld
 Op til Lysets Lande.
 Sneen smelter for min Kind,
 Kjærlighed jeg drømmer,
 Men den kolde, skarpe Vind
 Død mig gennemstrømmer!
BØRNENE I VOGNEN
 Intet Træ har Blade paa,
 Hvid' er Mark og Enge!
 Men, hvor kan dog Krattet staae
 Med sit Løv saa længe?
 See, med bruunt og gule Haar,
 I den hvide Snee det staaer!
LØVET
 Engang deelttes Verden ud
 Mellem *Djævelen* og *Gud*;
 Da til Mennesket de kom,
 Blev' de begge enig' om,
 At saalænge, som eet Blad
 Endnu fast paa Grenen sad,
 Skulde Sjælen Gud tilhøre,
 Ingen turde ondt den gjøre;
 Djævelen sin Deel først fandt,
 Naar det sidste Blad forsvandt.
 Derfor lod den gode Gud
 Først, naar Krattet springer ud,
 Og det nye Grønt vi finde,
 Alt det gamle Løv forsvinde.
 Fast det staaer fra Top til Rod;

Thi vor *Herre* er saa god²!
 POSTKARLEN
 Her i denne lille By,
 Der har næsten reist sig ny,
 Skal engang – naar, har jeg glemt –
 Fjenden have hæret slemt;
 Alting sank i Brand og Gruus.
 – Yderst laae et lille Huus,
 Det var Aften, Lys man tændte,
 Fjenden var mod Nat i Vente. –
 Hvilken Jammer! hvilken Nød!
 Bittre, salte Taare flød.
 Kun den gamle Bedstefaer
 Sad taalmodig, taus i Krogen;
 Intet Suk hans Læbe bar,
 Fromt han sang af Psalmebogen:
 »Herren, i vor Nød og Vaade,
 Kan en Skandse om os slaae!«
 Sønnen hørte mørkt derpaa,
 Hvor var der vel Hjælp og Naade?
 »Aldrig meer,« det var hans Ord,
 »Skee Mirakler paa vor Jord!«
 Men den Gamle, from og rolig,
 Psalmen sang i Sorgens Bolig;
 Og de lytted' til hans Sang,
 Folded' Hænderne og bade,
 Sang med ham endnu en Gang.
 Som de da i Kredsen sadde,
 Graaden svandt fra deres Kind,
 Og de sov saa stille ind.
 – Natten gik, de vaagned' trøsted',
 Der var Fred og Tro i Brystet.
 Taus de lytte. Alt er stille.
 Døren nu de aabne ville,
 Men den viger ei, thi see,
 Huset ligger skjult i Snee!
 Det har fyget stærkt i Nat,
 Men ei Byen man kan kjende,
 Alt i Gruus og Ild er sat
 Af den kaade, grumme Fjende;
 Kun det lille Huus i Sneen

Saae de ei – det Frelse fik,
 Medens Døden grumt med Leen
 Gjennem mangt et Hjerte gik.
 Herren selv, som kjender Trangen,
 Havde under Psalmesangen
 Dækket det mod Ild og Landse,
 Bag ved Sneens hvide Skandse³.

FUGLENE

Smaabørn, kjør kun rask afsted!
 See, qvivit! vi komme med.
 Det er Fastelavn i Dag,
 Vi skal til et lystigt Lag;
 Katten, som vil faae os fat,
 Har de nu i Tønden sat.
 Fare! Fare! Krigsmand!
 Døden skal han lide,
 Han kom dog til allersidst
 I den sorte Gryde!

BØRNENE

Snart vi nu til Byen naae!
 Der er' mange Taarne paa.
 O, den er saa stor, saa stor!
 O, men see, Du søde Moer!
 See, en *levende* Husar,
 Som Du os ham tegnet har!
 Levende med Hest og Spiir,
 Ikke malet paa Papiir!
 Her er Byen! søde Gud!
 Saadan seer vist Himlen ud.

DIGTEREN

Byen er snever, Barmen mig trang!
 Hvad siger Verden og *hun* om min Sang,
 Mit Hjertes blodige Straale?

DRENGENE PAA GADEN

»Hvem vil see Spilleværker for Knappenaale?!«

Marts

»Livets Frihed, Jordens Baand,
 Kamp imellem *Form* og *Aand*.«
 Mægtigt Vaarens Pulse banke,

Dog er det saa kold en Tid;
 See, imellem Form og Tanke
 Viser sig den store Strid;
 Aaret giver i det Mindre,
 Hvad i Secler Verden gav,
 Hvad Du seer, hvor Stjerner tindre,
 Og i Oldtids sjunkne Grav,
 Livets Frihed, Jordens Baand,
 Kamp imellem Form og Aand.

Jorden

Ton høit i Tidens Kamp mit stolte Qvad!
 En Verden være mig mit Nodeblad,
 Urbjergene, som dybt grundfæsted' staae,
 De er' de sorte Streger, sat' derpaa,
 Og hver Forstening, hvert et Lag deri,
 Er Noden til den stolte Melodie.
 Hvert Mammuthsdyr, hver Blomst i Stenen bundet
 Os synger om et Liv, som er forsvundet,
 Om Tidens Stræben, Tidens snevre Baand,
 Om Kampen mellem *Formerne* og *Aand*.
 Hvo sprængte Himlen med sit Stjernetal,
 Den vidtudstrakte Ymers Pandeskal,
 Den høie Himmelhvælving i sin Skranke –
 Hvo, uden Aanden med sin Flamme-Tanke?
 Copernikus gav Jorden Liv og Gang,
 Stolt alle Sphærerne i Rummet sang,
 De gamle Former bort som Avner fløi,
 Og Verden blev saa navnløs stor og høi.
 Den vilde Søgang bryder stolt hver Skranke,
 Og Klippen brister, som den skjøre Planke,
 Sø bliver Land og Landet atter Sø,
 Men dobbelt skjøn sig reiser Ø ved Ø,
 Det indre Liv sig lader ei betvinge.
 See! Skovene fra Jordens Muld fremspringe,
 Fixstjernens Skjær naaer ned til Jordens Bugt,
 Skjøndt Secler svinde i dens snare Flugt,
 Men Rummet ei kan Kraftens Straale dæmpe,
 Forgjæves Titans Børn mod Himlen kjæmpe.
 Brænd Byer af, riv ned med Tiger-Kloe,
 Strøe Salt i Gruset, at ei Græs skal groe! –
 Dog reiser Aanden atter Steen ved Steen,
 Erindringen med Fredens Palmegreen
 Beskytte vil, hvad Tid ei kan henveire,

Kun Formerne kan døe, og Aanden seire!
 Stolt er Du Hav, og dog saa svag en Skranke; –
 Dig Mennesket betvinger ved sin Tanke;
 Du, Kraftens stolte Kjæmpe, her maa stande,
 En *St. Christoffer* mellem Verdens Lande,
 Og os henbringe, hvor vi ønske vil,
 Thi Formen er for Aanden kun et Spil.
 Lavinen styrter ned fra Bjerg og Fjeld,
 Snart sprudler der det stærke Kildevæld,
 Og Hytterne med Bruunt det Hvide spætte,
 Alt rører Livet sig paa Dødens Slette.
 Om Laplands Bjerge snoer sig Sumpelandet,
 Men frodigt groe de røde Bær paa Vandet;
 Tilintetgjørelsen sit Banner svinger,
 Men engang ogsaa Tiden her den tvinger.
 Urskovens Dynd med Sumpene forgaae,
 Og *Byer* der i Dalene skal staae,
 Hvor Karavanen smægtede i Sandet,
 Skal Mennesket fremtrylle Kanaans-Landet!
 Altid, naar Aandens Moses-Stav det vilde,
 Fremsprang, trods Formens Klippe, Livets Kilde!

Menneskelivet

For den vilde Syndflods Vande
 Svinde Bjerge, Byer, Lande,
 Men ei Snillet den betvinger –
 Frelste Slægter Arken bringer;
 Høit paa Ararat de dale;
 Jordan snart er Blomster-Sale.
 – Lænket fast til Døgnets Klipper,
 Ei *Prometheus* Faklen slipper.
 Stjernens Rige, Bølgens Hjem
 Vise maa sin Guddom frem;
 Hvad er Formen uden Livet?
 Derfor Alt en Gud blev givet.
 Over Bølgen Vei de finde,
 Aandens gyldne Skind at vinde,
 Ingen Baand den Stærke skrække;
Cecrops lander paa sin Snekke.
 Taagen synker, Lyset stiger,
Cyrus reiser sine Riger,
 Gjennem Floder, over Fjelde
 Viser Aanden kjækt sin Vælde;
Alexanders stolte Sind

Slutten Verdens Lande ind;
 Kraften gaaer sin stolte Gang,
Roma synger Seierssang;
 Medens Stormen over Sø
 Bringer Aandens Blomster Frø.
 Og det groer paa Land og Ø!
 Dog maa Sværdets Flamme-Tunge
 Tidt sit stolte Drapa sjunge,
 Sprænge Formens Klippemuur
 I den kjæmpende Natur.
 Hør, et dybt Halleluja
 Tonede fra Golgatha!
 Høit i Nord hvert Billed falder,
 Klokkens Aande-Tone kalder
 Folket fra den dunkle Skov.
 Aanden kun skee Priis og Lov!
 Ei for Formen skal Du knæle,
 Aand kan Aanden kun besjæle! –
 Ridderen, i Kampens Færd,
 Troer paa Gud og paa sit Sværd,
 Men bestandigt Døgnets Haand
 Slynger Formens faste Baand,
 Virker dem i Heltens Pantser;
 Pigen selv med dem sig krandsær.
 Adskilt staaer i hvert et Land
 Adel-, Borger-, Trællestand,
 Medens høit i Guddoms-Flammen
 Straaler: vorder Eet tilsammen.
 Det har Kraft, meer end Du tænker,
 Derfor bort med Formens Lænker,
 Kun Fornuften, stor og fri,
 Danne Verdens Harmonie! –
 – Nutid, Du *Prometeus* saae,
 Han er kjendt selv af de Smaa!
 Aanden sig mod Himlen svang,
 Kjækt han Formerne betvang;
 Døgnets Dvæрге sammen fore
 Ved *Napoleon den store!*
 Paa den nøgne Klippe-Ø,
 I den dybe, salte Sø
 Havde de ham lænket ned –
 Niddets Grif hans Rygte sled,
 Men det voxed' meer og meer,
 Verden har, som ham, ei fleer! –

Mindes Du, hvad Skjalden sang
 Om den Vilde, som engang
 Landede ved Themsens Høie?
 Skjalden vilde ham fornøie,
 Nævned Navnet paa *hans* Gud;
 Høit i Jubel hiin brød ud,
 Taarer strømmed' fra hans Øie,
 Gjerne vilde han fornøie
 Atter ham, som Fryd ham bragde,
 Og »*Napoleon*«, han sagde;
 Thi det Navn gik over Klipper,
 Hvor den sidste Tange slipper.
 Navnet selv paa Kraftens Aand,
 Sprængte Sprogets snevre Baand!

Poesien

En Guddoms Tanke er Du, Poesie,
 Udsprungen fra det store Fader-Hjerte,
 Din Sjæl er Kraft, din Tale Melodie,
 Dit Smiil kan dulme selv et Jordlivs Smerte.
 Dit Klædebon er hver en Skov, der groer,
 Den røde Lava, Bjerget svøbt i Skyer,
 Det dybe Hav, hvor Liviaten boer,
 Selv Verdens-Vrimlen i de store Byer.
 For Dig er ikke Livets Bibel lukt,
 Dit Hjem er alle Jorderiges Lande,
 Igjennem Universet gaaer din Flugt
 Med Stjerne-Diademmet om din Pande!
 Saadan Du staaer for hvert begeistret Sind,
 Og Sjæl og Tanke klart din Guddom fatte,
 Du lukker Barnet i din Himmel ind,
 Og viser Manden dine Guddoms-Skatte. –
 Imellem skotter Verden til din Flugt,
 Skjøndt Verden har saa meget at bestille,
 Og mangel Lærd beskriver Dig ret smukt
 Og lærer dem, som gjerne lære ville;
 De faae, hvad Mester da har tænkt og meent,
 Det store Kæmpelegem' man trancherer,
 Og seer, at Poesie er noget pænt,
 Og Digteren en flittig, god Polerer,
 En velstuderet Mand, en dygtig En,
 Der ærlig Døgnets Middags Suppe laver,
 Der kunstig skjærer ud en Ferskensteen,
 Og ride kan Spidsfindighedens Traver,

Der siger, »Poesie er Formelys,
 Der støbes udenfra og smukt skal tindre,
 Men ei en Væxt, der under Nattens Gys
 Og Dagens Ild udvikles fra sit Indre.«
 Den voxer ikke kunstig til en Muur,
 En Væxt, der under Saxen Form blev givet,
 Men griber ved sin stolte Kraft-Natur,
 Og viser, fra det Indre strømmer Livet!
 – Naar Solens Straale gennem Ruden gaaer,
 Dit Øie Millioner Støv-Gran finder,
 Dog, det er ikke Blomsterstøv Du saaer,
 Nei, Hverdags-Fnuget er det, som forsvinder,
 Blæs kun derpaa, da hvirvler Støvet smukt,
 Og der er Form og Runding, smukke Bølger,
 Men Døgnets Sol gaaer ned, et dødt Produkt,
 Er Alt, hvad af den hele Stræben følger.
Prometheus liig, staaer Skjalden paa vor Kyst,
 Med Tidens store Uhr hans Hjerter banker,
 En Verdens Taarer bølge i hans Bryst,
 Cherubers Flugt blev skjænket til hans Tanker,
 Han klipper ikke Stads og springer Buk,
 Og skjælder ud paa skønne Melodier,
 Thi da vil Musen flygte med et Suk,
 Og Guddoms-Stemmen dybt i Hjertet tier.
 Løs Formens Baand, den ægte Poesie
 I Prosa selv som Poesie vil straale,
 Men Hverdags-Tanken i sin Form-Magie,
 Er et Metal, der ikke Ild kan taale.
 Lad Mængden glædes ved det Stads, han seer,
 Ved disse Spring og Viddets Pirouetter,
 Det morer her at finde *Paul* og *Peer*,
 Hvordan, som Solen, ogsaa de har Pletter. –
 Nei, Musen flyver stolt mod Himlens Sol,
 Hun seer til Havets Ørken som til Bækken,
 Til Digterhertet i en Martsviol,
 Og til hver Fugl, der quiddrer mildt fra Hækken.
 Hun tier ved sin kjære Digtens Grav,
 Han lever jo der, hvor hun selv har hjemme;
 Men det, som han den hele Verden gav,
 Det nævner ham, thi det ved ham fik Stemme.
 Og Vaaren viser ved sin Kamp og Strid,
 At Liv maa gennem Dødens Iis fremspringe,
 Saa var, saa bliver det til evig Tid,
 Den stærke Aand skal Formerne betvinge.

Ei Solens Straale i den frie Luft
 Formaaer at danne Blomstens fine Bæger,
 Det er ei den, der fylder den med Duft,
 Nei, fra det Indre Kraften sig bevæger!

April

»– *Frihed* synger Du, April!
 Med nyfødt Grønt og Sommer-Smiil.«

(Strandveien)

EN UNG HERRE

O, April! en deilig Maaned!
 En Champagne-Maaned er Du!
 Gjennem Snee og Vinterkulde
 Du fremsprudler Liv og Varme.
 Sommersol og Vinterhagel,
 Marken grøn, og dog lidt Snee!
 Mig i Sind og Skind Du ligner,
 Som en Draabe ligner Draaben.
 Ungdomsglad jeg slynger Armen
 Om hver buttet deilig Pige,
 Trykker Kys paa Barm og Læbe;
 Sværmer nu hos *Pleisch* og *Minni*,
 Siger Vittighed, *par Diable!*
 – Andre Tider Regn og Taage,
 Slemme Breve uden Penge;
 Creditorer slaae paa Døren. –
 Det er nu en Hagelbyge!
 Solen skinner! – bort med Griller!
 Du April, min egen Maaned!
 En Champagne-Maaned er du!

ELSKEREN

Høit paa Grenen Fuglen gynger;
 Hører dog, hvor smukt den synger!
 Qviddrer lystigt, hvad den veed,
 Synger om min Kjærlighed;
 Nævner over tusind' Gange
Hendes Navn i sine Sange.
 Hjertet finder atter Ro,
 Thi jeg veed, hun er mig tro!

FUGLEN

Vinter-Kulden mig bortskræmmed'.

Bryllup er der nu i Hjemmet;

Bruden var Din Hjertenskjær, –

– Du forstaaer ei Sangen her –!

ELSKEREN

Budskab den fra *hende* bringer,

O, saa saligt, sødt det klinger!

Mig hun seer paa Tankens Strøm

Og i hendes bedste Drøm.

FUGLEN

– Brud og Brudgom sad nu sammen,

Der var Lystighed og Gammen,

Smukt om Troskab blev der talt,

Men, – ak! Dig ei Talen gjaldt.

ELSKEREN

Gud! til Dig jeg Tak vil sende;

Fader, ja *Du* gav mig hende!

Hun, min første Kjærlighed,

Min i Tid og Evighed!

Lille Fugl! løft glad Din Vinge,

Hilsen Du til hende bringe;

Du om Troskab synge maa,

Ogsaa hun vil Dig forstaae!

CHOR AF DE KJØRENDE

Med Graad i Øie, med Smiil paa Kind,

I Elskovs Drømme, i Sind og Skind,

Hvor ligner Du – o, Pigelil!

– April.

See Haabet med sin Blomsterkrands,

Dets hele Liv er kun en Dands!

Hvad fandt Du i dets Graad og Smiil?

– April!

For Laurbærkrandsen paa sin Grav

Saa mangan Helt sit Liv hengav;

Maaskee han løb mod Dødens Piil

April!

Fortuna med sit Hersker-Blik,

Og Brittens Tro i Politik,

Hvor ligne I og Eders Smiil

April!

Den hele Jord, det hele Liv,

Med Kjærlighed, med Sorg og Kiv,

Er med sin Stræben, Kamp og Smiil

April!

VANDRINGSMANDEN

Nei, Frihed synger Du, April,
 Med nyfødt Grønt og Sommer-Smiil!
 Stolt svulmer frem hver Aae, hver Bæk,
 Alt grønnes her den brune Hæk,
 Og Sneen smelter bort paa Vang,
 Mens Fuglen synger Friheds Sang!
 EN LILLE FUGL

Hen over Sø og salten Vand
 Jeg kommer fra et fremmed Land;
 Nær *Polens* Grændse Landet laae,
 I Byen jeg en Galge saae,
 Der var saa mange Navne paa.
 Men Heltenavne man kun skrev,
 Og Hædersstøtte Galgen blev,
 Thi bøiede sig hver en Fri
 Ærbødig, mens han gik forbi,
 Og aarle, alt ved Lærkens Slag,
 Den stod bekrandset næste Dag.⁴
 Jeg satte mig paa Støtten lidt,
 Og sang mit Friheds Qvirrevit!

ECCHO

»Qvirrevit!«

FUGLEN

Ak! er min Friheds Sang ei meer?

ECCHO

»Ei meer!«

EN SKIKKELIG MAND

Hvad behager? – Her er allerede saadan en Qvinkeleren og Qviddren med Spurve og Lærker! Alt det Fugle-Rak, vor Herre lader skabe, kommer strax og giver deres Besyv! – Nu kan de da snart faae lidt i Skrotten igjen, nu Sommeren kommer! Hvor det ellers er et deiligt Veir.

EN KRITIKER

Hr. Forfatter! Gud bevare os! hvad tænker De paa? At lade saadan en Person komme ind her? Er det Orden? Er det Logik? Hvad skal denne skikkelige Mand i Friheds-Maaneden?

FORFATTEREN

Det er just en poetisk Frihed.

KRITIKEREN

Vil De bare see at faae ham ud! eller jeg skal lære dem begge to?

4 Historisk Sandhed.

DEN SKIKKELIGE MAND

Hvad? Faae mig ud! – Har jeg ikke Lov at spadserere i April Maaned? – Jeg fornærmer ingen, og jeg skylder, Gud skee Lov, heller ingen Noget.

KRITIKEREN

Jeg skal rive ham ned i Kritikkerne!

DEN SKIKKELIGE MAND

Kom han mig ikke saa! for jeg har en Søstersøn, der skal op til første Examen næste Aar, og han har allerede længe skrevet baade den Ene og den Anden et X for et U i Bladene; – men uden Navn – det er en Fandens Dreng, tag han sig i Agt for ham. –

FORFATTEREN

O Gud, mine Herrer, De sætte mig i den største Forskrækkelse! Kom dog ikke op at slaaes. –

KRITIKEREN

Vil De forbyde os det! Hvad vil De med Deres skikkelige Mand her? Er De ikke selv Skyld i det Hele. Nu vil jeg banke ham –

FORFATTEREN

Ja Gud bevare os! det er jo Frihedens Maaned.

EN UNG MALER

Den friske grønne Eng med sine Damme,
Den knopped' brune Skov, den aabne Sø,
Og Skyerne ved Firmamentets Ramme,
Der i en violetblaa Taage døde,
Dem maler jeg, de blive skal mit Eie.

Smukt hæver sig det lille Fiskerleie!
See, Garnet hænger udspændt høit ved Strand!
Her ligger Baaden trukket op paa Land,
Og Græsset under den, for Solen skjult,
Staaer høit og tykt, men med et grønligt Guult.
To Smaa-Børn lege foran Huset hist
Med tørre Pinde og en Bøgeqvist.
De plante dem en Have smukt i Solen,
Mens Bedstemoder her i Lænestolen
Maa tage Plads og lege med de Smaae.
De, som to muntre Vaarens, Alfer staae
Ved Vintrens Snee, hvor mangt et Minde hviler.
Ømt til de kjære Smaae den Gamle smiler!

VANDRINGSMANDEN

Hvor festligt klinger over Bondens Vang
Fra Kirketaarnet Klokkens dybe Klang,
Mens Havets Bølger synge med fra Stranden;
Hør, det er Paaske, Christus er opstanden!

BØLGERNE

Sæt Dig her paa Stenen, ved det brune Tang,
 Vi skal Dig fortælle mangan Havfrue-Sang.
 Dybt, saa dybt dernede, paa den vaade Grund,
 Bygge Havets Piger, under Øresund.
 Der er' smukke Blomster, Tangen er saa grøn,
 Og – som Søens Lillier er den Havfrue skøn!
 Tidt i Sommer-Natten hun fra Dybet gaaer,
 Leger da heroppe med sit lange Haar.
 Hver April hun bringer, under Bølge-Sang,
 Danmark Friheds-Krandsen af sit grønne Tang;
 Og mens Vinter-Kysten blomstrer smukt igjen,
 Synger Danmarks Frelse ved *Niels Ebbesen*⁵;
 Synger *Brittens* Skjændsel og hans fule Smil,
 Mens hun skjænker Danmark Krandsen for *April*!

Mai

»Du skønne Mai! af Dig jeg veed,
 At Poesie er Kjærlighed.«
 Hver Maaned har sin Character,
 Sit Hang og sine Pligter,
Mai er ei mindre eller meer,
 End Aarets unge Digter!
Mai aander Kjærligheds Magie,
 Og Kjærlighed er Poesie!
 Fra oven kommer Kraften ned,
 Guds Sol til Spiren gløder,
 Livs Friskhed, Duft og Kjærlighed
 Hvert Blik, hvert Hjerte møder.
 Du synger paa din Blomstersti
 Om Kjærlighed, om Poesie!
 Du synger os om *Helene*,
 Om *Romeo* og *Werther*,
 Om *Hermann* og hans *Dorothe'*,
 Og vinder alle Hjerter.
 Den hele, blomstrende Natur
 Er Kjærlighedens Troubadour.
 Med samme Grønt stod Bøgens Hang

5 Det var den 1ste April, (1340) at *Niels Ebbesen* slog Grev Geert og frelste Danmark fra dets Undertrykkere.

6 Slaget paa Kjøbenhavns Rhed den 2den April 1801.

Og hvælved' sig foroven,
 Da *Freia* mødte første Gang
 Sin *Odur* her i Skoven.
 De planted' ved den stille Bæk
 Den sydlig friske Rosenhæk.
 Saaledes løb den klare Aae,
 Og Linet laae paa Blegen,
 Da *Signe* Kongeskibet saae
 Fra Stranden, under Egen.
 Saa dufted' Skov og Blomst og Blad,
 Da hun og *Hagbarth* skiltes ad!
 See, lig et Speil staaer Sø og Strand
 Om Landets Blomsterbede;
 Hvad Bølgen saae i fremmed Land,
 Det drømmer den dernede,
 Hvor paa den Vei saa dyb og bred,
Agnete dog fandt Kjærlighed.
 Hør, Bølgen nynner Dig sin Drøm:
 »Mod *Grønlands* Kyst jeg vugged';
 Kajakken gled paa striden Strøm,
 Hvor mangel Sælhund dukked'.
 Der lærte jeg, paa nøgne Bred,
 Hvor Hjertet slaae, boer Kjærlighed.«
 »Jeg over Verdens-Havet gik,
 Blikstille hvilte Søen,
 Hvor Trommen lød, som stolt Musik,
 For dem paa Palme-Øen;
 Den Vilde høit i Dandsen sprang,
 Det var om Kjærlighed han sang.«
 Saa drømmer Bølgen rundt om Vang,
 Mens Vaarens nye Scene
 Indbyder til en Vandrings-Gang
 Bag Skovens grønne Grene.
 Høit Lærken slaaer paa Mark og Eng,
 Den bygger der sin Brudeseng.
 I Dammen hvide Blomster staae
 Imellem brede Blade,
 See Fiskene med Halen slaae
 Og sig i Solen bade.
 Stum svømmer Fisken rundt om Jord,
 Thi Kjærlighed tidt mangler Ord.
 Paa Himlen staaer en Sommersky,
 Den halve Eng den skygger,
 Men dobbelt Lys faaer Mark og By;

Hvad er det der man bygger?
 Der staaer en Stang med Baand og Flag;
 Det er i Dag jo *Valborg* Dag!
 Hver Ungersvend med Sundheds Kind,
 Sig paa sin Ganger svinger,
 I Dag han rider Sommer ind,
 Hør, hvor Musikken klinger!
 En gammel simpel Melodie;
 Smukt blander Sangen sig deri.
 – »Vor Skov og Mark sig fryder smukt.
 Hør dette, som vi bede!
 O Valborg, skjænk os Græs og Frugt,
 Vær for os Gud *med Glæde!*
 Thi bære vi Dig Mai i By,
 Hør dette, som vi bede!
 Og love Dig med Psalmer nye,
 Vær for os Gud *med Glæde!*
 Lad Humlen voxte høi og stor,
 Hør dette, som vi bede!
 Velsign Du Kornet, at det groer,
 Vær for os Gud *med Glæde!*
 Tag *Danmark* i din Varetægt,
 Hør dette, som vi bede!
 Beskjærm vor Konge og hans Slægt,
 Vær for os Gud *med Glæde!*
 Du kjender bedst vort sande Gavn,
 Hør dette, som vi bede!
 Vi bede det i Jesu Navn,
 Vær for os Gud *med Glæde!*« –
 Dem svare høit de Piger smaae:
 »Velkommen Mai Du være!«
 Saa lysteligt skal Dandsen gaae,
 Men hvem skal Krandsen bære?
 – See, rødmende hun blandt dem staaer.
 Sæt Krandsen om de løste Haar!
 – Spil kun din simple Melodie,
 Du Gamle hist ved Muren,
 Alt hæver sig til Poesie
 I Hjertet og Naturen.
 Du skjønnne Mai, af Dig jeg veed,
 At Poesie er Kjærlighed!

Juni

Glemte er nu Vaarens Kamp og Vinter-Sorgen,
 Til Glæde sig forvandler hvert et Suk.
 Skjøn som en Brud, den anden Bryllups-Morgen,
 Ei længer Barn, og dog saa ung og smuk,
 Den skjønnne Junimaaned til os kommer;
 Det er Skærsommer! –
 De høie Popler hæve sig saa slanke,
 I Hylde træet qviddrer Fuglen smukt.
 Paa Gjærdet groer den grønne Humle-Ranke,
 Og Æble-Blomstret former sig til Frugt.
 Den varme Sommerluft fra Skyen strømmer,
 Sødt Hjertet drømmer!
 Paa Engen slaee de Græs; hør, Leen klinger.
 Paa Himlen smukke Sommerskyer staae.
 Og Kløvermarken Røgelse os svinger,
 Mens høit i Choret alle Lærker slaee.
 – Med Vandringsstav hist Ungersvenden kommer
 Hjem i Skjærsommer.

UNGERSVENDEN

Alt jeg Kirketaarnet øiner,
 Spiret kneiser stolt derpaa,
 Og hvor Marken hist sig høiner,
 End de fire Pile staae.
 Her er Skoven. Store Rødder
 Før af Træerne der laae.
 Her, som Dreng, jeg plukked' Nødder,
 Og trak Jordbær paa et Straal!
 – Barndoms Minder mig besjæle!
 Jeg vil flyve, jeg vil dvæle!
 Grønne Skov, min Barndoms Ven,
 Kan Du kjende mig igjen?
 Grønne Hæk, du brune Stamme,
 Jeg, som før, er end den samme,
 Har vel seet og hørt lidt meer,
 Ellers Du den Samme seer! –
 Her er Pladsen end med Vedet,
 Godt jeg kjender Parken der!
 Her er Stenten tæt ved Ledet,
 Gud, hvor lille den dog er!
 Alt jeg kjender her saa godt,
 Men det er saa nært, saa smaat –
 Det var stort, da jeg var liden,

Jeg er bleven større siden! –
 – Lille Fugl paa grønne Qvist,
 Saae Du mig derude hist,
 Naar jeg stundom sorgfuld sad?
 Seer Du nu – – nu er jeg glad!
 Var der ude Himlen graae
 Hjemmet bar jeg i min Tanke,
 Hjemmet jeg i Solskin saae,
 Derfor maatte Hjertet banke.
 – Moder er vist ældet lidt,
 Jeg har tænkt paa Dig saa tidt.
 Fader! fuld af Kraft og Mod! –
 Gode Gud, Du er saa god.
 Jeg kan ei min Glæde bære,
 Din jeg er, Din vil jeg være! –
 – Jeg i Sjælen er saa glad,
 Kysse maa jeg Blomst og Blad;
 Glemte er Længsel, Suk og Vee,
 Gamle Venner skal jeg see,
 Og den smaa Marie-Moer –
 Ja, nu er hun bleven stor! –
 – O, med hvilken Lyst og Gammen
 Har vi to dog leget sammen!
 Mit Theater var ei stort,
 Men jeg havde selv det gjort.
 O, jeg har det grant i Minde.
 Jeg forglemmer ingensinde
 Mine smaa Marionetter,
 O, med Guld og Paillietter,
 Hun besyed' een og hver.
 Store Stykker gav' vi der.
Blanka, Hakon Jarl, saa net,
Selv Rolf Blaaskjæg, som Ballet.
 Hvis ei andre saae derpaa,
 Altid Bedstemoder saae;
 Og om der var allerflest,
 Hun dog klapped' allermeest! –
 Hende skal jeg ikke see,
 O, det gjør mit Hjerte Vee!
 Afskeds-Kysset hun mig gav, –
 Græs nu groer paa hendes Grav.
 O jeg kunde næsten græde!
 – Nei! Du lever – seer min Glæde
 Lever! lever! mig omsvæver!

Tanken Du til Himlen hæver.
 Det er Aarets bedste Dag!
 Alt jeg skuer Hjemmets Tag!
 Her ved Poppelpilens Rod,
 I den kolde Vinter-Scene,
 Var det jo min Sneemand stod,
 Pyntet ud med Kul og Stene.
 Her er Bækken, reen og klar,
 Den min Sommer-Snekke bar!
 Her staaer Haugen, sommergrøn – –
 Moder, see – her er Din Søn!
 Moder! kjender Du min Stemme!
 O, nu er jeg atter hjemme!
 Sønnen hviler ved sin Moders Bryst,
 Faderen ham kysser glad, men stille;
 Hunden logrer ved hans Fod med Lyst,
 Og de store brune Øine spille.
 »See, *Marie!* Vi ham har igjen –«
 Jubler høit den lykkelige Moder;
 Pigen rødmer, rækker Haanden hen
 Til den kjære, kjære Legebroder.
 »Han er voxet i de sidste Aar!
 Kom! paa Døren end hans Mærke staaer.
Eduard! o! Gud har hørt min Bøn;
 Seer Du Fader, han er bleven kjøn?
 Er saa god – ja! ja! jeg veed det nøie.
 Jeg maa kysse ham paa Mund og Øie!
 – Kjender Dagligstuen Du igjen?
 Men Du er vist træt? Sæt Dig dog hen!
 Seer Du, hvad der staaer paa mit Klaveer?
 (O, den søde Dreng! nei see, han leer!)
 Dit Theater, dine Dukker smaae –
 Ja, det har *Marie* fundet paa. –«
 Saadan gaaer det fort, glad Hjertet banker,
 Kun *Marie* falder hen i Tanker. –
 – Nu vi dem i Spisestuen see.
 Dækketøiet skinner som en Snee,
 Sommersolen mildt fra Ruden straalere,
 Jordbær dufte fra crystalne Skaaler;
 Kun de bedste har *Marie* bragt;
 Og paa Bordet smukt en Krands er lagt,
 Friske Blomster der i Vasen prange,
 Medens Lærken synger Velkomst-Sange.
 Det er ud paa Aftenen snart,

Men endnu det er saa klart.
 Solen synker hist bag Byen,
 Ild og Roser staae paa Skyen;
 Høet dufter sødt paa Marken,
 Og hist henne over Parken
 Dandse Myggene i Ring,
 Medens Blomster rundt omkring
 See til Maanen, som nu kommer
 I den deilige Skærsommer!
 Hør, fra Skovens dunkle Sal
 Fløiter smukt en Nattergal.
 Hvem gaaer hist i Haugen ene
 Under Æbletræets Grene? –
 Kjolen sig ved Hækken hæfter –
 Tys, der kommer Nogen efter!
 Pigen rødmer der og standser,
 Mens det sidste Blomsterblad,
 Som endnu paa Træet sad,
 Falder ned og Lokken krandses;
 Træet pynter hende ud,
 Som det tænkte, hun var Brud.

EDUARD

Er det Dig, som gaaer og spørger?

MARIE

Nei, om Stikkelsbær jeg søger,
 Om de største jeg kan faae.
 Mange Stedmo'ers-Blomster staae
 I Salaten her saa net;
 Jeg har plukket en Bouqvet,
 Maa jeg Blomsterne Dig byde?

EDUARD

Veed Du vel, hvad de betyde?
 Blomstersproget, kan jeg troe,
 Kjender Du til Punkt og Prikke.

MARIE

Nei saa lærd, det er jeg ikke.
 – Er det noget godt?

EDUARD

Ih jo!

Vel for mig, men –

Dig? – desværre!

Giv dog aldrig nogen Herre
 Slige Blomster, Gud bevar' os!

Tænk Dig, hvis det galt forklares;

Jo, der har Du handlet net!

MARIE

Nu, saa giv mig min Bouqvæt!

EDUARD

Nei, see kun, hvor rød Du bliver!

– Jeg den ene Blomst Dig giver,

Resten faaer Du ikke meer,

Skjøndt Du saa alvorligt seer.

Lad nu Bærrene kun være,

Vi har talt saa grumme lidt!

MARIE

Skal jeg Blomstersproget lære?

Nu er det jo saa forslidt!

EDUARD

Naa, hvor Du seer ud i Haaret!

Grenen paa Toupeen slaaer.

Har Du hele Dagen baaret

Æbleblomster i Dit Haar?

MARIE

Hjertet faaer kun Spot og Trængsel:

See, det har man for sin Længsel,

Nu, han er her, gjør han Nar.

EDUARD

Efter mig Du længtes har!

O, saa tidt mit Hjertes Stemme

Kaldte mig til Dig her hjemme.

Du har ofte tænkt paa mig?

O, jeg holder ret af Dig!

Men Du skrev saa korte Breve!

Tidt kun, naar de andre skreve,

Jeg fra Dig, det var Din Skik,

Bare Efterskriften fik.

Jeg mig maatte forestille,

At Du endnu var den Lille,

Og saa er Du nu saa stor! –

O, *Marie*, lad os vandre

Her i Haven med hverandre.

Hvert et Træ, som her jo groer

Kjender jeg fra gamle Dage.

MARIE

Gud skee Lov, Du kom tilbage!

Du er dog min kjære Broder! –

– Skal vi nu gaae op til Moder?

EDUARD

Lad mig see Dig i Dit Øie!
 Hvert et Træk jeg kjender nøie.
 Ældre, mere smuk Du staaer,
 Og dog, som for otte Aar! –

MARIE

– Skal vi nu gaae op til Moder? –

EDUARD

Det tør jeg jo nok – som Broder.

EN LILLE FUGL

Hjertet maa af Elskov slaae
 Baade Nat og lyse Dage!
 Kjærlighed jeg synge maa,
 Har dog ingen Mage!
 Glade To i Havens Gang,
 Jeg til Eder kommer,
 Synger Eders Bryllups-Sang
 Næste Aars Skærsommer!
 Ja Skærsommer skal det staae,
 Den har smukke Dage!
 – Kjærlighed jeg synge maa,
 Har dog ingen Mage!

Juli

»– Alting svulmer, alting gynger,
 Bølge, Luft og Hjerte synger
 Høit din Priis, Du stolte Hav.«
 »– Armen jeg om Vennen slynger,
 Hjertet sig til Hjertet klynger;
 Hver en Sorg, som Barmen tynger,
 Svinder hen i Blomsterduft!«
 Gjærdet staaer med vilde Roser,
 Nedenfor er' Tørvemoser,
 Storke der paa røde Hoser
 Fisker i det lave Vand.
 Under disse gamle Pile,
 Her paa Stenen vil jeg hvile,
 See omkring mig mange Mile,
 Medens Garnet de udspile
 Nede ved den blanke Strand.
 Mægtigt trykker Søen Furen,

Hvor, omkrandsat af Naturen,
Fiskerhytten staaer med Muren,
Overgroet af Bukketjørn!
Inde toner Aftensangen,
Mens, med Seilet løst om Stangen,
Baaden lige sætter Gangen
Ind mod Kysten, hvor i Tangen
Lege halvt afklædte Børn.
Lille Baad, det er min Villie,
At med Dig paa Søens Tillie,
Over Skummets hvide Lillie,
Svæver jeg til Skibet der;
Stolt det staaer med sine Master,
Medens Solen, som en Aster,
Rund og rød i Bølgen haster,
Og sin sidste Straale kaster
Hen ad Skibets Seil og Ræer!
Intet Anker længer tynger,
Alting svulmer, Alting gynger,
Bølge, Luft og Hjerte synger
Høit din Priis, du stolte Hav!
Du er skjønn, naar Bølgen tier,
Øen ved dit Hjerte dier,
Til Begeistring Du indvier
Os ved Stormens Melodier,
Skjøndt hver Bølge er en Grav!
Lystig bort, Du raske Skipper!
Mellem Brændinger og Klipper,
Til, hvor Nordens Bjerg-Pynt slipper
Ved den iisomkrandsede Pol.
Snart igjen vi vexle dette,
Vi det tunge Anker lette,
Havet ligger, som en Slette,
Palme-Øer Fladen spætte,
I den hede Middags-Sol.
Vildt de grønne Bølger kaage;
Høit paa Seilet slaaer en Maage,
Og i Maan'skin, som en Taage,
Dødningskibet gaaer forbi.
Men i Stavnen paa sit Anker,
Sidder Skipperen i Tanker;
Fra de tangomvundne Planker,
I de hvide Skjær og Banker,
Toner Dybets Melodie.

Glad vi følge Hjemmets Svale,
Flyve over Bølge-Dale
Til de danske Bøgesale,
Tiden svandt, men som et Blund.
Alt opløser sig i Minder,
Verdens Havet selv hensvinder.
Ei det kjendte Hjem Du finder,
Engang, som en Bæk kun, rinder
Du, mit stolte Øresund!
Sildigt da, mens Stjerner stige,
Mødes Ungersvend og Pige,
Rige bindes fast til Rige,
Ved en bladfuld Bøgegreen.
Høit paa Luftens friske Strømme,
Skyer hen mod Maanen svømme,
Og de to, med Blikke ømme,
Sidde taus i søde Drømme
Tæt ved Bækken paa en Steen! –
Tiden løfter stolt sin Vinge!
Hvad dens Storme *nu* os bringe,
Da, som gamle Sagn skal klinge
Over Slægters muldne Been.
– Mægtigt hæver sig min Tanke!
Hjerte, Du saa vildt ei banke,
Selv af Drømmens grønne Ranke
Vil jeg modne Druer sanke,
Søge Frugt paa hver en Green. –
– Aftenen er skøn og rolig.
I den lille Fisker-Bolig,
Hos Familien, fortrolig,
Sidder jeg og lytter til.
Loftet stærkt paa Bjelken tynger,
Hvor sig en Sanct-Hans-Urt slynger,
Og den stakkels Flue synger,
Der paa Spindelvævet gynger;
Sangen snart vist ende vil.
Gubben her jeg hører heller,
End hvad *Cooper* selv fortæller.
Raske, lystige Noveller
Kan han fra den vilde Sø.
Nu i Masten, nu i Rummet,
Alt jeg med ham har fornummet;
Hørt, hvor Bølgen harmfuldt brummed',
Mens den vasked' mig med Skummet,

Ude, langt fra Land og Ø.
 Djærvt fra Søens raske Gutter
 Nok saa lystigt Videt sprutter;
 Timer svinde som Minutter,
 Ved at høre paa ham her. –
 – Det er sildigt, skal jeg mene!
 Thi god Nat! jeg vandrer ene.
 Bag de tætte Hasselgrene,
 I den tause Aftenscene,
 Mødes jeg med Vennen der!
Ludvig, lad os med hverandre
 Arm i Arm ved Stranden vandre,
 See hvor Skyerne forandre
 Deres Form i Nattens Luft.
 Armen jeg om Vennen slynger,
 Hjertet sig til Hjertet klynger,
 Venskab, Dig min Sjæl besynger,
 Hver en Sorg, som Hjertet tynger,
 Svinder da i Blomster-Duft.
 Du mit Hjertes Dyb vil fatte;
 Dine Aandens rige Skatte,
 Og det Uskylds-Præg, Gud satte
 I dit Blik, mit Hjerte vandt.
 Broder, lad vort Løsen være:
 »Venskab, Viden, Kunst og Ære«,
 Hjertets friske Træ det bære
 Vil som Blomst og Frugt, du Kjære!
 Gud jeg takker, Dig jeg fandt!
 Tanken flagrer i Naturen,
 Flyver over Bølge-Furen,
 Til hvor Linden, smukt ved Muren,
 Voxer i den store Stad;
 Der jeg *Eduard* besøger;
 Livsglad, mellem sine Bøger,
 Sidder han og lystigt smøger;
 Snillet efter Kundskab søger;
 Han mit Hjerte er saa kjær!
 Selv hos Dig jeg ham kan savne,
 Hjertet Eder vil omfavne,
 Eders kjære, kjære Navne
 Leve, aande i mit Bryst.
 I til Daad mit Liv indvier!
 Hver en Mismods Stemme tier,
 Øiet seer kun Harmonier.

Barnlig' fromme Melodier
 Gjennembære mig med Lyst.
 Havet staaer saa blankt og stille,
 Himlen speiler sig deri,
 Som de Hjertet kysse ville,
 Smelte det i Melodie.
 Hvorfor tør jeg ei udsige
 Hver en Tanke i mit Bryst?
 Strækker sig ei Barnets Rige
 Selv ud over Himlens Kyst?
 Hen ad Livets Strøm vi seile,
 Sorg er Baglast i vor Baad,
 Medens Smil af Engle speile
 Sig i hver Uskyldigs Graad.
 Ved hvert Hjerte vil jeg blunde,
 Halv i Drømme lytte der,
 Vist jeg da fortælle kunde,
 Om hvor meget godt der er.
 Jordan staaer som Brudesale,
 Hver en Luftning aander Fred,
 Hjertet maa sig høit udtale,
 Svulme, døe i Kjærlighed!

August

»Blomsten dufter, for at brydes!
 Frugten modnes, for at nydes!
 – Lev og nyd! trara! trara!«
 Ja, Øieblikket ene er det just,
 Der med sit friske Grønt din Vandring smykker,
 Thi nyd det, som den duftende August,
 Der mellem Vaaren og din Vinter bygger.
 See Dig omkring, flyv ei saa vildt afsted,
 Fra Livets Sol det gaaer til Gravens Skygge,
 Og Sorgen sidder nok paa Hesten med,
 Thi pluk hver Frugt, der skabtes for din Lykke.
 Hvad Hjertet har, det har Du, søde Trøst!
 Det Tabte findes ikke ved at græde;
 Nei nyd! thi Livet er en evig Høst,
 Og Øieblikket er saa riigt paa Glæde.
 Heden trykker; Østens Varme blunder lidt hos os i Dag!
 Som en ægte persisk Fyrste, vil jeg strække mig i Mag.
 Grøften er mit Hovedgjærde, smukt den staaer med Kaprifol',

Egetræets grønne Grene skjærme mod den stærke Sol.
 Flagrende, men luftig lette Skygardiner hænge ned;
 Teppet, hvorpaa jeg har lagt mig, er et broget Blomsterbed.
 Kløver, Rølleker, Papaver spille i den grønne Grund,
 Og med modne Hindbær hænger Grenen lige ved min Mund.
 Nyde, drømme, søde Lykke! see, ved Blomstens Hjerter tyst,
 Ligger Bien sødt beruset, Blomst og Bie er Bryst ved Bryst.
 Sommerfuglen lystigt flagrer, kysser hvert et broget Blad,
 Synger ei, men hvidsker stille Kjærligheds – den veed nok, hvad! –
 Ha! en kjølig Luftning zitrer gennem Skovens grønne Tag,
 Høit paa Himlen staaer et Bjergland, Uveirsskyer Lag ved Lag;
 Nu, som Kjæmpeseil de svulme, nu er det en Klippehal,
 Hør det stærke Echo ruller gennem Bjergets dybe Dal.
 Hver en Fugl sig bange skjuler, og et Gys i Skoven gaaer,
 Mens i store Kredse Svalen Jorden med sin Vinge slaaer.
 Skyen brister, Regnen strømmer, den betage vil mit Syn!
 Himlen viser Flamme-Tanker, Videt gnistrer Lyn paa Lyn.
 – I det lille lave Skovhuus staaer jeg, til det er forbi,
 Men da Ruderne er' knækked', ei for Regn jeg bliver fri;
 Konen sidder paa en Træstol, dier Barnet, søde Lyst!
 See, de butted' runde Fingre lægger det paa hendes Bryst!
 Stormen rusker stærkt i Taget, flyver nu til Markens Neeg,
 Favner dem og knækker Axet i sin Elskovs vilde Leeg.
 Tys, nu sagtnes det derude, Himlen bliver atter blaa,
 Hele Skoven, alle Blomster dobbelt duftende jo staae,
 Og paa Horizonten Solen synker ned saa luerød,
 Den sit vilde Flamme-Hjerter lægger nu i Bølgens Skjød.
 Vindens kjøle, milde Luftning tørrer atter Blomstens Kind,
 Høstfolk gaae nu hjem fra Marken, synge høit med muntert Sind.
 Pigerne skal over Stænten, tør man ikke se derpaa? –
 Skjørtet hænger fast ved Gjærdet, saa de Andre hjelpe maae.
 See, hvor alle Blomster nikke! hvad de tænke, veed jeg klart,
 Kunde man forstaae Mimiken, hørte man vist noget rart.

FUGLENE

Qvivit! qvivit! det gaaer afsted,
 Nu oppe, nu dernede!
 Mit Liv er Sang og Kjærlighed,
 Mit Huus en Børnerede!

UNGERSVENDEN

Snart sover Alt, ja Stort og Smaat,
 Paa Græs og grønne Grene,
 Men jeg – ak! det er ikke godt,
 At Mennesket er ene!
 O, gid jeg var af Jern og Staal!

Mit Hjerter let kan faae det!
 Det er mig ligesom en Aal,
 Jeg kan ei holde paa det!
 Hver en Luftning sover paa det grønne Blad,
 Stille drømmer Blomsten midt i Duggens Bad.
 Seer Du, Maanen kommer hist, hvor Krattet groer?
 Lavt paa Horizonten staaer den rund og stor.
 Ved den sorte Granskov Søen gjør en Bugt,
 Klart i Vandet speiler Krattet sig saa smukt.
 Tys! sig noget rører! mon en Fugl der fløi?
 Nei, det er to Piger, stille! gjør ei Støi.
 Barnligt, uskyldsglade, gaae de Arm i Arm.
 Ha! de kaste Klædet fra den hvide Barm;
 Høit de løfte Armen! see det smækre Liv! –
 – O, nu blev' de borte bag det høie Siv!
 Jeg kan ikke see dem, det var dog saa smukt!
 Men der har vi Maanen over Søens Bugt.
 Den kan staae og see dem, høit fra Skyens Vold,
 Den kan see dem begge, og er dog saa kold! –
 Hør, med Eet det pladsked', see en Ring saa bred!
 Hele Søen bæver jo af Salighed.
 Hver en Blomst ved Bredden lukker Øiet op,
 Og de stolte Graner bøie deres Top!
 Alt er Duft og Længsel, Natten er saa tys,
 Søen dem omfavner, giver Kys paa Kys,
 Trykker sig saa salig op til Bryst og Arm,
 Aldrig dog den svulme kan som deres Barm.
 Aldrig nogen Morgen den i Solens Skjær
 Rødmet har saa deiligt frisk, som Kinden her!
 Ingen Tid den viiste Himlen os saa klar,
 Som den Uskylds-Himmel, den i disse har. –
 Nu med Vandet, Pigen paa den anden slaaer,
 Om de runde Skuldre falder deres Haar;
 Maaneskinnet viser det saa tykt og stort –
 – Men der gik jo Maanen! – det var grusomt gjort! –
FISKEREN
 Aakanden har sit Bæger lukt,
 Den under Fladen svømmer;
 I Vandet Maanen staaer saa smukt,
 Det er det Blomsten drømmer:
 At begge to
 Dernede boe;
 Hvad kan man ei i Drømme troe?
 Jo, jo!

JÆGEREN

Blomsten dufter, for at brydes,
 Frugten modnes, for at nydes,
 Ender Livet, var det da
 Dog et jublende: »Trara!«
 Eccho svarer, hør! »ja, ja!
 Lev og nyd, trara, trara!«

September

»Den skønne Sommer fra os gaaer,
 En Afskedsfest den giver;
 Thi staaer den i sin Farvepragt.
 Saadan, i kongelige Dragt,
 Gik Jephtas Datter smykket
 Did hen, hvor Døden bygged'.«
 Septembers herlige Natur,
 Med Veemod og med Glæde,
 Er Aarets Farve-Klang-Figur,
 Hvori en Gud har Sæde.
 Da drømmer Norden, den er Syd,
 Hver Farve hæver sig til Lyd;
 Hør, dybe Aande-Toner
 Fra Skovens høie Kroner!
 Naturens Billed-Gallerie
 Dybt til vort Hjerte taler,
 See, Malerie ved Malerie!
 Og Alt Originaler!
 Alt med Betydning, riigt paa Aand,
 Alt fra den store Mester-Haand,
 Betragt hvert Stykke nøie,
 Med Hjerte, som med Øie.
 Her staaer et Huus, ja mueligt fleer,
 Men Skoven reent det dølger,
 Man Qvisten kun af Huset seer,
 Og saa, hvor Røgen bølger;
 Det er en dansk Original,
 Der kun gjengives kan af *Dahl*;
 See Mark og By og Kirke,
 Og forrest tvende Birke.
 I Aftentaage Dagen dør,
 Den kaster lange Skygger;
 See her en Sump med Siv og Rør,

Hvor just en Vildand dykker.
Det er en sand, en smuk Maneer,
Man lignende hos *Ruysdael* seer, –
En trødsket Piil paa Marken
Smukt speiler sig i Parken.
Dernede staaer en vældig Tyr
I Vandet op til Boven,
See Bakken med de andre Dyr,
Og Himmelen foroven!
Et ægte *portersk* Maleri,
Dog han har ingen Deel deri –
Gebauer da? – jeg troer det,
Vor Herre selv har gjort det!
En Tremast hist paa Søen gaaer,
Saa lysteligt den krænger;
Matrosen høit i Masten staaer
Og ordner Seil og Stænger.
Det ligner *Eckersberg* jo lidt!
Maaskee er det af *Arnold Schmidt*?
De hvide Maager dukke,
Hvor Bølgerne sig lukke.
Nu Skoven staaer i Farve-Pragt
Med prægtig Lys og Skygge;
Ei *Carravaggio* har lagt
Meer i sit bedste Stykke.
Hver enkelt Farve sees deri,
Og dog er Alting Harmonie,
Det staaer med Lys og Skygge,
Et synligt Tonestykke!
Den solbelyste, grønne Vang,
Det høie Blaa foroven,
Dig synger Livets muntre Sang,
Som Fuglene i Skoven;
Det toner lysteligt i Dur,
Imens den stolte Skov-Natur
I Mol dit Bryst indvier
For Farve-Melodier!
Ja, til en Kirke, høi og stor,
Sig Skovens Bøge reise,
Og fra det høitidsfulde Chor,
Som ved en *Bach* og *Weyse*,
Man hører Orgel-Melodie.
Det er vort Hjertes Poesie,
Det er Naturens Stemme,

Thi *her* har Hjertet hjemme.
 Rundtom den dybe Stilhed naaer,
 Mens Glands vort Syn opliver;
 Den skjønnne Sommer fra os gaaer,
 En Afskeds Fest den giver,
 Thi staaer den i sin Farvepragt;
 Saadan, i kongelige Dragt,
 Gik *Jephtas* Datter smykket
 Did hen, hvor Døden bygged'.
 O, Sommer! Livets Farveskjær,
 Som Boblen, snart Du mister;
 Naar Farverne er' stærkest der,
 Saa veed man jo – den brister.
 Din høie Pragt, din dybe Ro
 Opfylder os med Haab og Tro;
 See Mark og Eng og Skove
 I Farver Herren love!
 I Sphære-Sangens Harmonie
 Hver Klode mægtigt klinger,
 Paa hver dens egen Melodie
 Sin Klang-Figur frembringer,
 Den viser sig i Farveskjær;
 September bringer Jordens her,
 Og Farve-Melodier
 Vor Sjæl til Gud indvier.

October

»– Du har ei Ro, ei Smerte
 Tomt er der i dit Hjerte;
 Saa døsig Taagen ligger
 Rundt om det visne Krat! –«
 Storken er reist til fremmed' Land, Spurven boer i dens Rede;
 Løvet falder, men Bærret staaer rødt paa den sorte Hede.
 Taagen ligger saa kold og klam, Vedet fældes i Skoven,
 Bonden gaaer paa den vaade Mark, vælter Jorden med Ploven.
 Over de sorte Muldvarpskud flyver en vildsom Svale,
 Skjuler sig mellem Mosens Rør, kan ei synge, ei tale.
 Draaben falder saa kold og tung ned fra Træernes Grene;
 Minderne leve, uden dem følte sig Hjertet ene.
 Som Oceanets dybe Ro førend Stormene stige,
 Ja, som et Havblik er der i hele Naturens Rige.
 Havblik, Forbudet paa en Storm, snart den stiger med Vælde,

Da skal Skoven staae som et Vrag, alt de Masterne fælde.
 Tomhed breder sig meer og meer, her er ei Fryd, ei Smerte;
 Livstomt staaer den stolte Naturs svulmende Digterhjerter.
 I Vaar Din Sol sig tændte,
 Dit unge Hjerter brændte,
 Alt blev til Blomst og Blade,
 Og Fuglene sang glæde –
 Din Sjæl var Kjærlighed.
 Med Liv Du Alt omsno'ede.
 Selv paa Ruinen gro'ede
 Den grønne Vedbend'-Ranke;
 Og Troskab var Din Tanke,
 Lyksalighed Dit Meed.
 Alt aanded' Liv og Varme,
 Du holdt i dine Arme
 Din skønne Blomsterpige;
 Din Drøm var uden Lige.
 Nu har hun Dig forladt!
 Og Blomsterne er' døde,
 Dybt i Dit Bryst er øde,
 Du har ei Ro, ei Smerte,
 Tomt er der i Dit Hjerter;
 Saa døsig Taagen ligger
 Rundt om det visne Krat.
 Du kan ei mere drømme.
 O svulm, I vilde Strømme!
 Ryst Storm din stærke Vinge,
 En anden Qval Du bringe,
 Ei denne sløve Hvile!
 Send Dødens skarpe Pile,
 Dig Straa-Død er forhadet!
 Stille! see, hvor Taagen løfter høit sig fra den vaade Vang;
 Hist bag Kirken synker Solen, Straalen falder bleg og lang.
 Sit »Lev vel« den stille hvidsker til sit Hjertes Troubadour;
 Med det gule Løv, som falder, svarer sorgfuldt Guds Natur.
 Endnu een Gang, men den sidste, Solen Afskeds-Kysset sender,
 Underligt, see hist i Byen, paa en Rude Straalen brænder.
 Ogsaa der October bygger bag den nøgne hvidgraae Muur,
 Men det eier her et Hjerter, dødt det er i Guds Natur.
 See, det lille lave Kammer er saa hyggeligt, saa reent,
 Alt for kort er Gulveteppet, men det pynter dog saa peent.
 Ambra-Træet staaer i Vinduet i det blege Aftenskjær,
 Hvor en halv afbladet Rose Efteraarets Billed bær.
 Rokken snurrer, der hun sidder; – »Er, som Himlen, Øiet blaåt?«

Det er kun en gammel Jomfru! bleg er Kinden, Haaret graat.
 Her hun lever eensomt stille ved sin Rok og sine Minder.
 Dagen gaaer, og Dagen kommer. Saadant afmaalt Aaret svinder.
 Ogsaa her var Vaar og Sommer, friske Blomster, Rosenrødt.
 Kjærlighed fik dette Hjerte, og end er ei Hjertet dødt!
 Haab og Længsel, Ungdoms Drømme, er nu Veemods Melodie; –
 Det er kun en gammel Jomfru – hende Verden gaaer forbi.
 – Stille! hør fra Kirketaarnet Klokken dybe Toner gav.
 Tause Mænd i sorte Klæder staae rundt om den aabne Grav;
 Kisten sænkes ned med Snore, Præsten kaster Jorden paa;
 »Fred« det toner. – – Gid mit Hjerte bag de fire Bræder laae!
 Uden om mig, selv i Haabet, Livet som October staaer!
 Digterdrømme, Livets Lykke, Alt jo til sit Løvfald gaaer!
 Eventyret vel jeg mindes om den stolte Fiskerviv,
 Som bestandigt ønsked' Mere, og det stod ved Ønskets Bliv.
 »Konge, Keiser, selv Gud Fader« – da tilsidst som ved Magie,
 Atter i den dybe Leergrav sad hun – Drømmen var forbi!
 Flamme-Ønsker, Haab og Længsel stige, medens Hjerter slaae,
 Men tilsidst den dybe Leergrav bliver Alt, hvad her de faae!
 Spillemand, spil paa Strænge,
 Barmen er mig trang,
 Hvo kan savne længe
 Barnets simple Sang?
 Ride, ride Ranke!
 Flyv afsted min Tanke,
 Flyv hen over Bjerg og Elv,
 Hjertet bliver først sig selv
 I sin Barneverden!
 Spillemand, spil paa Strænge,
 Grib med stærke Slag!
 Haabet gaaer i Enge
 Den lange Livets Dag,
 Finder, selv i Moser,
 Krusemynt og Roser,
 Synger: » Ro til Fiskeskjær,
 Mange Fiske faae vi der«,
 Aldrig Haabet slipper!
 Spillemand, spil paa Strænge,
 Livet er saa smukt,
 Ei det varer længe,
 Snart er Lampen slukt.
 >Klappe, klappe Kage!
 Graven er tilbage –
 Giv hver Grille kort Besked,

Qvist den op, og qvist den ned,
 Saa falder den i Asken!
 Spillemand, spil paa Strænge,
 En October-Sang;
 Taagen staaer paa Enge,
 Barmen er saa trang.
 Visselul mit Hjerte!
 Vug' i Søvn din Smerte!
 Bedst i Graven Vuggen staaer,
 Om end ikke Gængen gaaer,
 Der ei Barnet græder!

November

KAPITAINEN

»Tredie Reeb ind! – – Op at beslaae Mersseilet! – Ha, alle Djævla, hvilken Nat! –«

Nøgent, øde Sted paa Jyllands Vestkyst.

DEN FØRSTE

Her November har sin Throne,
 Hvilken deilig Dandseplads!
 Storm og Hav er vort Orchester.
 Hør dog, hvilket lystigt Stykke!
 Mine Been er Hvirvel-Vinde;
 Kom, imens de Andre sladdre
 Om de natlige Bedrifter.

DEN ANDEN

Dette Sted især jeg ynder.
 Om en herlig Spas det minder!
 See I der det løse Qviksand?
 Det er flere Aar nu siden,
 Men som nu, just i November,
 Kom en lystig Brudeskare;
 Klarinet og Violiner
 Klang heel lysteligt fra Vognen,
 Hvor med Silkebaand om Haaret,
 Bruden sad, saa ung og deilig.
 Med en Taage jeg dem blænded',
 I et Nu de svandt i Sandet.

DEN TREDIE

Det er kun i forgaars siden,

Jeg mit Eventyr har prøvet.
 Nyligt havde Stormen lagt sig,
 Havet hvilte som et Klæde.
 Stille laae et Vrag derude,
 Alt dets Mandskab længst var borte,
 Kun en Mand og tvende Qvinder
 Endnu stode der forladte,
 Men der laae en Baad paa Dækket,
 Stor og bred; de der dem satte.
 Manden bortskjar alle Touge,
 Undersøgte alting nøie,
 Haabede, naar Vraget sank,
 Baaden, frelst fra Dybets Hvirvler,
 Let dem bar paa Havets Flade⁷.
 Men eet Toug sig for ham skjulte,
 Livet hang ved dette ene.
 Tause sad de, Alt var stille;
 Ingen Luftning krused' Havet.
 Dybt jeg dykkede, dernede
 Jog jeg Hvalerne af Søvnen;
 Deres sorte Ryg de reiste
 Over Fladen, sprøited' Vandet
 Høit i Luften rundt om Vraget,
 Hvor de tause Dødsindviede
 Dybt og langsomt droge Aande,
 Men endnu om Livet drømte; –
 Mere Vandet steg i Rummet,
 Lystigt hylte det derinde.
 – Vraget sank, rev Baaden med sig –
 Bølgen steg i vilde Hvirvler,
 Sydede i store Kredse.
 Saa blev atter alting stille,
 – Ingen seer hvad Dybet gemmer.
 Ingen veed om Skibets Skjæbne;
 Bange vente de der hjemme,
 Uger, Maaneder og Aar,
 Medens Hvalens sorte Finner
 Slaae de hvide Dødningben.
 DEN FJERDE
 Intet stort Du der udretted',
 Nei, hør kun, hvad jeg har gjort. –

7 Efter en lignende Situation hos Cooper.

Nær ved Genfersøens Bredder,
 Hvor Lavinen laae paa Fjeldet,
 Purpurfarvet smukt af Solen,
 Svang jeg mig i Aftenskumring.
 Dybt i Dalen Alt var Stilhede;
 Ingen Luftning rørte Træet.
 – Ved den lille, lave Hytte
 Sad en tre Aars Dreng og leged'.
 Hæslig var han som en Engel!
 Brune Øine, Smil paa Kinden –
 See, nu kom en mægtig Rovfugl,
 Der paa sine sorte Vinger
 Rask slog ned og greb den Lille.
 Høit den skreg; han fløi med Byttet.
 Moderen kom ud fra Huset.
 Uden Ord og uden Stemme
 Stirred' hun med Dødens Blikke.
 Først den satte sig paa Taget,
 Fløi saa op ad Fjeldets Side;
 Hvilte der, til hun var ved ham,
 Atter fløi han da – ha, Glæde!
 Længer kunde hun ei følge –
 Mellem Graner, Snee og Skyer,
 Sad han i sin stolte Rede;
 Slukked' Øiets Stjerne-Flamme,
 Leged' med de gule Lokker,
 Drak de varme, friske Draaber,
 Og istemte høit sin Sang. –
 – Under Reden laae et Sneelag,
 Ved min Aande blev det løsnet,
 Thi jeg bævede af Lyst,
 Og den lette Sneebolt trilled',
 Svulmede til en Lavine,
 Skjulte Hytten dybt i Dalen,
 Hvor den bange Moder drømte,
 Hendes mindste Barn laae trygt.
 DEN FEMTE
 Dorske Vagabonder er' I.
 Ikkun eet –! eet Eventyr?
 Nei, som Snogehammen broget,
 Maa det med Bedrifter vexe. –
 Med den blege Maanestraale
 Leged' jeg i Midnatsstunden
 Om hver stærk og saftfuld Urt,

Suged' Kræfter op af Jorden,
Lagde Gift i Rod og Blade,
Krydret med mit Flammekys! –
Høit imellem Norges Fjelde
Traf jeg paa en Trup af Ulvø;
Jeg med Vinterkulden slog dem,
Drev dem bort med Storm og Hagel
Fra hvert Rov, de kunde finde,
Og de kom til Bondens Hytte;
Let blev Pinden brudt fra Døren,
Der var ingen Folk i Stuen,
Kun en Unge laae i Vuggen,
Ret en deilig Ulvebrad.
– Ene, i den dybe Granskov
Sad en Pige, hun var deilig!
Alle kaldte hende dydig.
Med en nyfødt Lille sad hun,
Væded' ham med Kys og Taarer,
Men fortvivled' over Skammen;
Selv jeg fandt, det klædte ilde;
Derfor, som en Hvirvelvind,
Greb jeg en af Skovens Graner,
Knuste den i mine Arme,
Snoede Barken til en Strikke,
Kasted' den for hendes Fødder, –
Og den gjorde herlig Nytte. –
Barnet grov' vi ned i Mosen –
Nu er Pigen atter dydig.
Derpaa gik min Vei til Havet,
Jeg blev Bølge mellem Bølger.
Stormen steg, der kom en Snekke,
Fire Mand, en niaars Gut,
Var Befæstningen derinde,
Gutten gik just i Kahytten,
Men de fire Mænd var' oppe.
Som en Braa-Sø jeg mig reiste,
Gjorde ryddeligt paa Dækket.
– Nu er Drengen ene Herre,
Skibet gaaer for Storm og Vinde.
See, nu kommer da det Sidste,
Skade, det er ei det Bedste! –
Nær ved *Edinburg* jeg landed';
Useet, sneg jeg mig i Hytten,
Hvor den syge Moder blunded'.

Hendes Søn, en ni-aars Dreng,
 Sad med Bibelen og læste;
 Men da Søvnens kvæged' hende,
 Taug han stille, folded' Haanden,
 Saae paa hende fromt og barnligt.
 Som en Luftning greb jeg hurtig
 I det lette Senge-Omhæng,
 Lod det kysse Lampe-Flammen.
 Snart det blussede. Jeg brændte
 I den røde, vilde Lue!
 Drengen styrted' ud af Huset,
 For at søge Hjelp for hende. –
 Udenfor – et lystigt Møde!
 See, der stod' to vilde Knægte,
 Muskelstærke, klædt' i Pjalter,
 Efter Bytte kun de lured';
 Og de greb og qualte Drengen,
 Bragte Liget hen til Lægen,
 Der betalte med Guineer,
 Thi han fik et smukt Kadaver.
 Men igjennem Hyttens Rude
 Løfted' jeg min Flamme-Vinge,
 Hvirvled' Røgen høit mod Skyen
 I den maaneklare Nat.

DEN FØRSTE

Ha, jeg hører gjennem Stormen,
 Hører gjennem Havets Brænding
 Hist fra Hytten Fredens Toner.
 Hør, den gamle Qvinde synger!
 Gid jeg kunde blæse Psalmen
 Ud af hendes fromme Hjerte.
 Dorske Bølge, reis dig mere!
 Ryst November-Storm din Vinge,
 At jeg hendes Sang ei hører.

PSALMETONER FRA FISKERHYTTEN

»Vor Gud lod en Rose opskyde.
 Alverden burde sig fryde;
 Men mangen har aldrig fornummen,
 At Rosen til Verden er kommen.
 Ak, søger de ydmyge Steder,
 I Støvet, hvor Frelseren græder,
 Saa faae I vor Jesum i Tale,
 Thi Roserne voxer i Dale.
 Lad Verden mig Alting betage,

Lad Tornene rive og nage.
 Lad Hjertet daane og briste,
 Min Rose jeg aldrig vil miste!«⁸
 DE ONDE AANDER
 Fæle, frygtelige Toner!
 Kom, vi vil' som Hvirvelvinde
 Stige i Novemberrnatten.
 Men først her en Daad vi øve;
 Vi vil lægge os paa Bølgen,
 Suge Taage op af Havet,
 Sprede denne rundt om Kysten.
 Da den stolte Søemand gruer,
 Mens paa nye Eventyr
 Hver gaaer hen, hvor bedst ham synes.

DEN FØRSTE

Jeg vil rase vildt i Skoven,
 Rykke Træer op med Roden;
 Hvirvle Bladene mod Skyen;
 Hvidske Mennesket i Hjertet:
 »Efter Løvfald kommer Vaaren,
 Bringer atter grønne Blade;
 Derfor Du, naar Hjertet isner,
 Troer, en nyfødt Vaar Dig venter.
 Slægter fødes, Skoven grønnes,
 Men husk paa det Løv, som falder,
 Aldrig dette grønnes mere.
 Det er kun i nye Slægter
 Livet groer for Evigheden.«

DEN ANDEN

Jeg vil flyve ned til Sjælland,
 Jage Fuglene fra Skoven,
 Skræmme dem, at hæst de skrige;
 Da vil Bonden i sin Hytte,
 Grue for den vilde Jæger,
 Det er *Waldemar* som jager!

DEN TREDIE

Ja, ved *Vordingborg* i Taarnet
 Hylér jeg med Natte-Blæsten
 Gjennem Murens dybe Revner.
 »Kongen har ei Ro i Graven!«
 Hvísker da den bange Fisker,

Og med Eet han bli'er gudfrygtig,
 Mens han seiler over Bugten.
 DEN FJERDE OG FEMTE
 Kom, vi flyve op paa Heden.
 Der en lystig Fest vi feire!
 Nu i Finnerup de sove.
 – Luftens Taage vil vi forme
 Til en gammel gothisk Kirke,
 Ret som den, der forstum stod der.
 Døren aabne vi til Laden.
 Jeg vil være Dannerkongen,
Erik Glipping. Du er *Ranild*.
 Luftig' lette, skabt' af Taage,
 Stige vi som deres Aander.
 Tingen kjende vi til Grunden,
 Selv vi vare med ved Legen,
 Og har siden tidt af Bonden
 Hørt det i hans gamle Vise.
 »Lukked' Du *Ranild* den Dør med Stang,
 Som jeg Dig dertil troer?
 Undsagt mig har *Marsk Stig* engang,
 Mindes Du vel hans Ord.
 Jeg sætter for Døren Pind og Stang,
 Og dertil Bjelke hiin tykke,
 Ikke fødtes af Qvinde den Mand,
 Der skal den med Hænder oprykke.
 Viben vil værge for hver den Sted,
 Som udi Marken mon staae,
 Hun kan ei værge den lille Tue,
 Som hun skal bygge paa.
 Det var ei anden Pind eller Stang,
 Som monne for Døren staae,
 Det vil jeg Eder sige for sandt,
 Der var kun to Halmstraae.
 Det var ei anden Bjelke tyk,
 Som han for Døren opreiste,
 Det var et Halmneeg let og blødt,
 Som Veiret strax frablæste.«
 Ja saaledes klinger Visen!
 Saadan var det, maae vi sande,
 Kaade Trolde lystigt spøgte;
 Een var Straaet, Een var Neget,
 Det var Pinden, det var Bjelken. –
 Men afsted! – Nu er jeg Kongen!

Bedst Du forestiller *Ranild*.
 Og I Andre, som vil følge,
 Vorder Taage! kom som Munke,
 Mens bag Kappen Sværdet blinker.
 Saadan vi den glade Blodnat,
 Vor November-Farce spille,⁹
 Mens en Natmand med Familie
 Gaaer i Storm og Blæst paa Heden,
 Og forfærdes, naar han seer os
 Kogle i den vilde Midnat.

(Det oprørte Hav. – Et Skib flyver frem i Stormen).

KAPITAINEN

Tredie Reeb ind! – – Op at beslaae Mersseilet! – ha alle Djævla, hvilken Nat!

KAPITAINEN

Ryddelig Dæk! – – For Satan, hvilken Taage! – holla! Ikke legere! – – heis Storm-Aben!

BØLGERNE

Menneskeaand, som byder os Skranke,
 Ha, skjælv bag den skjøre Planke,
 Frygt den sorte, skummende Sø,
 »Du skal døe!«

KAPITAINEN

Kap luv Mesans Vanter! – ha, rør jer Gutter! – – Vi drive ind! – op med Roret!

SKRIG AF MATROSER

Vi sidde fast – Søen gaaer ind i Rummet! Herre Jesus! vi forgaae.

DON JUAN

Mephistopheles! jeg synker!

MEPHISTOPHELES

Grib min Haand! Paa denne Planke

Vi paa Bølgen ride Ranke.

Gjennem Brændingen Du stiger,

Frelst, til Kystens smukke Piger,

Og paa Skrækken Dig fornøier.

Alt er kun *November-Løier*.

Den ei Aarets Død forkynder.

Ballet er det, som begynder.

Stormen her er Musikanten;

See, hvor lystigt Dandsen gaaer!

Seent først Vintergubben staaer

9 Den 21de Novbr. 1286 myrdedes *Erik Glipping* i Finnerup.

Kold og hvid, som Kommandanten.

December

»Hver sorgfuld Sjæl, bliv karsk og glad,
Ryst af din tunge Smerte,
Et Barn er født i Davids Stad,
Til Trøst for hvert et Hierte.«

(Juleaften)

UNGERSVENDEN

Dybt i mit Hjerte, hvor hun boer,
Et mægtigt Juletræ der groer,
Og det for hende ene.
Med Tankens Stjernelys det staaer,
Og Troskabs-Fuglen lifligt slaaer,
Bag Haabets grønne Grene.
Alt, hvad jeg har paa Jorden her,
Det finder hun paa Træet der,
Alt er for hende ene.
Jeg skal i Aften hende see,
Der leges Juul, hvo veed, maaskee
Hvad Himlen der mig bygger,
See hendes Sødskende, de Smaae,
Alt lyttende ved Døren staae,
Mens deres Træ hun smykker.

Børnene i Kammeret

WALDEMAR

Saa Du det store Træ, der kom igaar?
Jeg veed, nu er det plantet op derinde.
Og veed Du hvad? Det midt i Salen staaer,
Saa meget Stads paa Grenene de binde.
Jeg troer jeg faaer en nydelig Husar,
Og saa et Buur til begge mine Skader.

JONNA

Men Jesu-Barnet aldrig seet jeg har,
Han kommer jo deroppe fra Gud Fader,
Og bringer os den hele Stads hvert Aar,
Hvor kan han komme ned og det saa stille?
Mon ogsaa Broder *Viggo* noget faaer,
Mon Jesu-Barnet veed, vi har den Lille?

LOUISE

Det kan Du sagtens troe, til lille Broer
 Han ogsaa noget deiligt Stads vil sende,
 Han kom jo ned fra Himlen, sagde Mo'er,
 Og saa maa Jesu-Barnet ham jo kjende.

(Gjenboens Huus)

Nu tændes Lysene paa Juletræet,
 Ved Døren Børneflokket lytter til;
 Tæt ved hverandre halvt de bøie Knæet
 Og gjennem Nøglehullet titte vil.
 De lykkelige Smaae! sødt Hjertet banker,
 Ja, Fa'er og Mo'er er ogsaa glad' som de –
 Og jeg – hvorfor de tunge, mørke Tanker,
 Jeg kan jo gjennem Ruden Glæden see. –
 – Lidt maa jeg aande paa den! Glasset fryser;
 Iisblomsterne saa stærkt i Øiet skjær'. –
 Hvor deiligt dog nu Juletræet lyser,
 Hvor salig er dog Barne-Glæden der!
 Hos mig – O, hvilken ganske anden Scene!
 Som Fremmed selv hos Vennerne jeg staaer;
 Med Sorgen, som med Glæden er jeg ene,
 Ei noget Hjerte ved mit Hjerte slaaer.
 »En gammel Pebersvend,« mig Verden kalder;
 »O, han har aldrig kjendt til Kjærlighed!«
 Nei, det var kun en Drøm i Ungdoms Alder,
 Og hvad veed Verden om min Drøm Besked!
 Jeg var ei smuk, jeg var ei blandt de Rige,
 Og til den bedste Blomst dog Øiet saae;
 »Vær min!« jeg drømte, voved' halvt at sige; –
 Hvad kan man ei i Drømme falde paa!
 I Rosens Rødmens Haab jeg vilde finde,
 En anden kom – jeg saae endnu paa den.
 Jeg saae, hvordan han Rosen monne vinde,
 Og nu – er jeg en gammel Pebersvend.
 DE FATTIGE BØRN PAA GADEN

Barn Jesus i en Krybbe laae,
 Skjønndt Himlen var hans Eie;
 Hans Pude her blev Hø og Straa,
 Mørkt var det om hans Leie!
 Men Stjernen over Huset stod,
 Og Oxen kyssed' Barnets Fod,

Halleluja, Barn Jesus!
 Hver sorgfuld Sjæl, bliv karsk og glad,
 Ryst af din tunge Smerte,
 Et Barn er født i Davids Stad,
 Til Trøst for hvert et Hjerte,
 Til Barnet vil vi stige ind,
 Og blive Børn i Sjæl og Sind.
 Halleluja, Barn Jesus!

DIGTEREN

Nu til Enhver man Julegave skjænker,
 Alt aander Glæde, Kjærlighed og Sang,
 Hvad tør jeg bringe *Dig*, som Hjertet tænker,
 Hvad tør jeg bringe første, sidste Gang?
 Min Glædens Palme blev en bladløs Tjørn,
 Da den sig stolt til Solen vilde hæve! –
 Tag mine Digte, det er Hjertets Børn,
 I Kjærlighed de blev, i den de leve;
 De nævne *Dig*, – de flyve mod Din Favn, –
 Men tør ei sige Deres Moders Navn!
 Som *Pelikanen* for dem hver jeg stod,
 I Kjærlighed jeg følte Hjertet bæve.
 Jeg har dem diet med mit Hjerteblod,
 Og jeg maa døe! – hvo veed, om de skal leve?

(Julestuen)

VÆRTEN

Nu Presenter til Enhver
 Jeg vil dem fremvise!
 Men bemærk, med hver især
 Følger en Devise!

UNGERSVENDEN

Gid jeg dog et Haandtryk fik
 Til Present fra *Lise*,
 Og et ømt, et kjærligt Blik
 Fulgte som Devise.

STUDENTEN

Granske, føle, muntert lee,
 Aand og Skjønhed prise,
Esse non, videri, see,
 Det er min Devise!

EN UNG HERRE

Nys gik Hjertet med! O Gud,
 Det var en Betise.
 Alting har jeg feiet ud,

Det er min Devise!

MO'ERLILLE

Barn, betænk Du hver en Stund,

De Din Skjønhed prise:

»Sukkermund har Gift i Grund,«

Men ei til Devise. –

EN SØEOFFICEER

Danske Sømands Trofasthed

Aldrig kan forlise.

Hjertet paa det rette Sted,

Det er hans Devise!

EN ENKE

Livets Held en Mand mig bød,

Slig Present vi prise.

Gud skee Lov, min Mand er død,

Det er min Devise!

ALLESAMMEN

Man sig lidt fornøie maa,

Drikke godt og spise.

Glæden skal man holde paa,

Som en god Devise.

(Midnat. – en Kirkegaard)

ELSKEREN

Kun Vint'rens Friskhed, ei dens Gys,

Har i mit unge Hjerte Sæde,

Smukt Himlen staaer med Julelys,

Og i mit Bryst er Juleglæde.

Hun elsker mig, hun kommer her,

Bag Kirken loved' hun at møde;

Hvo Kjærlighed i Hjertet bær',

Ei frygte kan for Gravens Døde.

De stige i det hvide Lag'n,

Jeg hører dem, saa dybt de sjunge;

Thi Julenat, det er et Sagn,

Faaer Alting Liv og Alting Tunge.

DE DØDE

Maanen skinner rund og klar,

Men, at her vi svæve,

Det er kun en Drøm, vi har,

Døde kan ei leve!

Tungt og haardt vort Tag er lagt,

Stuen er saa lille,

Fire Fjælle er vor Pragt,
 Der er tyst og stille.
 Dybt vi sove, Aar med Aar
 Døer i Tidens Strømme,
 Kun ved Midnat Hjertet faaer
 Sine stærke Drømme.
 Let som Taage, hvid som Liin,
 I de Dødes Have
 Dandse vi ved Maaneskin
 Om de sorte Grave!
 At ved Maanen rund og klar
 Lysteligt vi svæve,
 Det er kun en Drøm, vi har,
 Døde kan ei leve!

ELSKEREN

Nei, det er ei Drømmerie,
 Jeg seer Eder svæve!

DE DØDE

Det er kun Din Phantasie,
 Døde kan ei leve!

ELSKEREN

Jo, som Aander her I gaae
 I de dunkle Gange.

DE DØDE

Det er fælt at høre paa.
 Ak! Du gjør os bange!
 Gaae vi da igjen, o vee!
 Siig det, Du, som lever.
 Hu, er jeg et Spøgelse?
 Skræk mig gjennembæver.

ELSKEREN

Kjærlighed forjager kjæk
 Fra sit Stevnemøde
 Hver en Frygt og hver en Skræk,
 Ja, selv Gravens Døde.
 Hun er ikke langt herfra.
 Sees hun i det Fjerne,
 I mit Hjerter tændes da
 Glædens Jule-Stjerne!

TIDEN

Tys! tys!
 Aarene brat henrinde;
 Som et Suk, som et Kys,

De forsvinde.

MIT GJENFÆRD

»Vær glad, mens Lampen ei er slukt;
At leve her er dog saa smukt.
Da skinner Solen lys og varm,
Da rækker Pigen Dig sin Arm,
Og om ei Hjertet følger med,
Du troer dog, det er Kjærlighed. –
– For hvad mit varme Hjerte gav,
Jeg fik – en kjølig, stille Grav;
Mens Solen skinner varm og stor,
Og Fuglen synger, Blomsten groer,
Jeg sover dybt, – min Sang er endt, –
Og Ingen har den Døde kjendt!«